

Prvi koraci ka samodostatnosti

08. Lipanj 2008.

Poznate su vam ovakve situacije: kreæete na višednevni put, još æete samo opeglati posebnu košulju i otuširati se... no, baš tada nestaje struje (u cijeloj okolici), na brzinu tražite nešto manje posebno, ali ispeglano, a kako bez struje ne radi ni (plinski!) bojler, na put nosite i domaæi miris znoja... Tog dana bila sam malo ljuta, no zamislila sam se – a što bi bilo da struje nema cijeli dan, pa tjedan dana. A vode iz vodovoda? A plina iz plinovoda? Koliko je razumno (a ponosno smo svoju vrstu nazvali sapiens) u tako važnim stvarima (grijanje, prehrana, voda...) ovisiti o vanjskom sustavu, koji nije nepogrešiv niti vjeæan?

Zato su energetska i prehrambena samodostatnost važni aspekti ideje neokulture. Samodostatnost ne znaèi izolacija, to ne znaèi da sve radimo sami, i da nam nitko ne treba. Samodostatnost znaèi, ako treba – moæemo i sami. Puno je lakše shvatiti ideju i nuænost samodostatnosti, nego je potpuno ostvariti. Brojne su niti kojima smo vezani za civilizaciju. Bez struje, ni ovaj tekst na raèunalu ne bih napisala... kad se zavrne glavni ventil za vodu (a dogaðalo mi se, zbog kvara...) ne mogu se otuširati... a zimi, ako prestane opskrba plinom, ne radi ni centralno grijanje u kuæi. Nije lako postati samodostatan, ali treba krenuti. Jedan od prvih koraka su peæi na drva, kojima se moæemo grijati, a na kojima se moæe i kuhati. Jako korisne ako zatreba, a prošle zime su nam razvedrile mnoge mutne zimske dane.

Vaæan korak u samodostatnosti su vrt i voænjak. Puno je razloga zašto su nam vaæni. Svjeæe ubrano (a neprskano, i uzgojeno doista s ljubavlju) povræe iz vrta nema cijenu. Zbog opasnog porasta cijene svih namirnica, pa i voæa i povræa, vlastita hrana postaje i ekonomska prednost. Osjeæaj sigurnosti, da ako treba, moæemo sebi pribaviti dovoljno hrane bez supermarketa i hrane iz hladnjaèa je takoðer vaæan. A uæitak rada u vrtu, dodirivanja zemlje, svakodnevno uæivanje u rastu prekrasnih biljaka... je toliko snaæan, da smo se svi zapalili za vrt, iako veæina nas nikada ranije nije ni sanjala da æe u ruci dræati motiku ili grablje.

Uz vrt, i prehrambenu samodostatnost, ide i navodnjavanje. U dvorištu kuæe imamo bunar koji je tu stajao i skupljao prašinu. Dok, jednog dana... nisu došli struënjaci (pod mentorstvom Ladislava, našeg Brace za sve) i popravili pumpu u njemu, povezali ga sa novokupljenim rezervoarom za vodu, na koji je spojen sustav za navodnjavanje. I tako sada voda iz bunara, kad mi to poæelimo, teæe po vrtu. Kap po kap. Ovog trenu nam nije potrebno da ta voda teæe i kroz slavine u našim kupatilima, ali ako zatreba...

Sve su to samo poèeci, i još je puno toga što æemo napraviti kako bismo što manje ovisili o hirovima civilizacije. Uèimo od drugih, uèimo od prirode. Pogledajte, zelena salata je veæ postala samoobnovljiva..